

artis
omnis

ONDREJ SOKOL

PROJEKT SHEMYA

SÉRIOVÝ VRAH STÁLE
UNIKÁ A JEHO STOPY VEDÚ
NA NAJVYSSIE MIESTA

Projekt SHEMA

© Ondrej Sokol 2026
Cover © Jana Kollárová 2026
Slovak Edition © Artis Omnis 2026
ISBN 978-80-8201-343-9

PROJEKT SHEMYA

ONDREJ SOKOL

artis
omnis

Prológ

Postaviť sa s hrdzavou dvadsaťročnou fordskou krížom do cesty opancierovanému a rapídne akcelerujúcemu Mercedesu triedy G je veľmi zlý nápad. Pre všetkých zúčastnených bolo nesmierne prekvapivé, že som to urobil práve ja. Mňa nevynímajúc.

Divízne smernice pre prenasledovanie sú jasné. Mal som auto nechať prejsť, s majákom a sirénou sa mu zavesiť na chrbát a cez vysielaciu priebežne informovať dispečing, zvyšok tímu a posily o jeho pozícii. Iste, malo to svoje riziká. Mohlo sa stať, že ochranári stíhanej osoby s veľavravnými kódovými označeniami Rambo 1 a Rambo 2 vysypú mojím smerom zásobníky služobných samopalov. Alebo si mohli ušetriť náboje a jednoducho mi ujsť, pretože mali pod kapotou päťsto koní, kým ja len dýchavičný turbodiesel.

Počas nasledujúcich dlhých týždňov a mesiacov som mal kopu času premýšľať, prečo som to vlastne urobil. K Divízii kriminálneho vyšetrovania som nastúpil pred deviatimi rokmi, hneď po konci nukleárnej zimy a bojov na východe, a v jednej veci mám za tú dobu jasno. Je to práca, nie poslanie ani životná misia. No keď som videl Marčeka v Mercedese unikať, stalo sa mi presne to, nad čím si pri detektívkach zvyknem odfrknúť. Zúrivosť, ktorá vo mne od začiatku prípadu bublala, náhle vykypela na povrch a po ceste vybila všetky poistky, zdravý rozum i samotný pud sebazáchovy. Zostala len červená hmla a jediná myšlienka. *Nikam nejdeš, ty sviňa skurvená.*

Zaradil som, povolil spojku a trhavým oblúkom postavil auto krížom cez ulicu. Pravým bokom k rútiacemu sa géčku. Išlo o čistú náhodu – parkovať na opačnej strane ulice, bol by som na kašu. Reflexy Ramba 1 za volantom Mercedesu boli excelentné; stihol dupnúť na brzdu, no nemal už šancu čokoľvek zmeniť. Moje Mondeo nabral presne v strede. Plechy sa prevalili dovnútra, Ford sa prudko otočil okolo vlastnej osi a odletel do radu zaparkovaných áut. Bočný airbag o sebe nijako nedal vedieť a fakt, že som na bezpečnostný pás ani nepomyslel, mi tiež veľmi nepomohol. Tresol som hlavou do stĺpika a vtedy mi do tváre vybuchol predný airbag, ktorý si funkčnosť zachoval.

Keď som sa po niekoľkých desiatkach sekúnd prebral a znovu si začal uvedomovať okolie, stále som bol očividne jediná policajná zložka na scéne. Ulicou sa síce ozývalo kvílenie sirény, ale tá patrila autoalarmu jedného z nabúraných zaparkovaných áut. Zodvihol som hlavu zo splasnutého airbagu. Prešľahla ňou silná bolesť, až som zasýchal. Zrak sa mi zahmlil a zreteľne som cítil, ako mi po tvári steká čosi teplé a nechutné. Akoby niekto otvoril vrch mojej lebky a strčil do mozgu ponorný mixér. Neutíchajúce *ííí-úúú, ííí-úúú* mi vôbec neprospevalo. Zvalil som sa naspäť do sedadla. Zrazu sa ozval nový zvuk – škripanie namáhaného kovu ukončené ostrým tresknutím.

To ma okamžite prebralo.

Vodič Mercedesu stratil po zrážke kontrolu a napálil do radu áut na opačnej strane ulice. Vďaka zotrvačnosti, hmotnosti a pancieru tri z nich zdemoloval, kým sa nakoniec zastavil o zadok dodávky. Ten zvuk vydali dvere na strane spolujazdca, keď ich Rambo 2 zvnútra vykopol aj s pántmi. Vyliezol von.

Ľavou rukou som hrabal po kľúčke dverí a pravou po puzdre s pištoľou. Z auta som napoly vystúpil a napoly vypadol. Nával adrenalínu zatiaľ tlmil aspoň tú najhoršiu bolesť, no kdesi vo vnútri mi niečo rozhodne nefungovalo tak, ako by malo. Zatackal som sa a znova oprel o karosériu. Vo chvíli, keď sa *ííí-úúú* zmenilo na *ééh ééh ééh*, namieril som SIG Sauer na Ramba 2, ktorý sa práve pokúšal otvoriť

zadné dvere Mercedesu. Ulica pod blednúcou jarnou oblohou bola našťastie prázdna, očumovači sem ešte nezavítali. V Prahe žilo približne pol milióna obyvateľov, sotva tretina jej predvojnovnej populácie, a táto štvrt' ležala ďaleko od hlavných dopravných tepien. Aj preto si výskumák zriadil svoj bezpečný byt práve tu.

„Polícia!“ zreval som.

Bolo mi jasné, že stojím pred jedným z najlepšie vycvičených ľudí v krajine a vlastne aj zvyšku sveta, ale jeho reflexy ma beztak ohromili. Práve bol priamym účastníkom autonehody, zo zlomeného nosa mu crčala krv, no nijako ho to nespomalilo. V zlomku sekundy odskočil od vraku Mercedesu a zároveň sa plavne zvrtol ku mne, zatiaľ čo jeho pravačka vyletela ako na pružine. Držal v nej belgický samopal FN P90, kompaktný, ľahký a schopný prestreliť kevlarovú vestu pod mojou vetrovkou ako krepový papier. Napol som ukazovák na spúšti. V tej chvíli mi preblesklo hlavou, že som sa práve dopustil poslednej chyby vo svojom živote.

Tesne predtým, než dostal zbraň do palebnej polohy, sa Rambo 2 zarazil. Racionálne uvažovanie prebilo inštinkty. Zaregistroval moju čiernu erárnu bundu s bielym reflexným DKV na hrudi a rukávoch a blikajúce modré ledky na rozmlátenom Forde. Pomaly, nespúšťajúc zo mňa oči, si klakol na jedno koleno a samopal opatrne položil na zem. Hlaveň zbrane teraz mierila popod Mercedes do steny činžiaku za ním. Rovnako spomalene zdvihol ruky nad hlavu a vzpriamil sa.

Jačiaci autoalarm zatiaľ prešiel do burácajúceho *búúú-bííí, búúú-bííí* a potom konečne stíchol.

„Odstúp od auta! Do stredu cesty!“ zakričal som a Rambo 2 sa bez náznaku odporu presunul k stredovej čiare. „Stop! Klaknúť na kolená! Ruky nad hlavu, dlaňami ku mne!“

Poslúchol a ja som si v duchu vydýchol. Náš zatykač totiž platil iba na doktora Marčeka. Proti jeho ochranke sme mali povolené zasiahnuť iba v prípade, ak by bránila jeho zatknutie a/alebo mu napomáhala k úteku. Jedným z dôvodov, prečo do bezpečného bytu vpadla ako

prvá zásahovka, bolo zaistiť, aby k ničomu z toho nedostali príležitosť. Rozflákané služobné Mondeo a krv, ktorá mi stekala do pravého oka, naznačovali, že niekde došlo k zádrheľu, pretože človek oproti mne očividne napomáhal zo všetkých síl.

„Polícia! DKV! Stáť, nehýbať sa!“ zahučalo mi za chrbtom spolu s dupotom mnohých párov ťažkých topánok. Ulica bola zrazu plná ľudí. Najvyšší čas. Adrenalin začína ustupovať. Vydrl som do chvíle, kým okolo mňa neprebehli prví dvaja kukláči a vrhli sa na Ramba 2. Potom sa mi podlomili kolená a zosunul som sa popri aute do sedu.

„Martin! Si v poriadku?“ V zornom poli sa zjavila tvár Václava Kozáka, veliteľa mojej skupiny. „Čo sa, dopekla, stalo?“

„Zabránil som podozrivému v úteku.“

„Ty si celkom vážne...“ Nedokončil. Prešiel pohľadom celú scénu, potriasol hlavou a zdvihol si k ústam Tetrú. „Dispečing, sedem alfa päť jedna, potrebujem na miesto zásahu sanitku pre sedem alfa päť päť, urgentne.“ Pozrel sa na Mercedes, z ktorého sa práve ozval tresk signalizujúci vypáčenie ďalších dverí. „Dispečing, tie záchranky pošlite dve, pre podozrivého a jeho eskortu, zostaňte na príjme. A ty nehýb hlavou, kým ti nenasadia límec, chceš skončiť na vozíku?“ To posledné patrilo mne, pretože som natáhoval krk v snahe mať čo najlepší výhľad. Také niečo som nemienil premeškať.

Dvaja kukláči načreli do útrobov auta. Doktora Miroslava Marčeka z neho bez námahy vytiahli za krk ako mača. Dúfal som, že sa bude brániť alebo aspoň protestovať, skrátka im dá akýkoľvek dôvod na použitie sily. Lenže najväčšie eso Výskumného Ústavu Spoločenstva sa z vás nestane, ak nedisponujete darom čítať situáciu. Marček zostal bez pohnutia ležať a kukláči odstúpili nabok, aby uvoľnili priestor pre ďalších dvoch kolegov z tímu 5 pražskej centrály Divízie. Petra Závadská mu zručne spútala ruky za chrbtom, zatiaľ čo Michal Šajba odrecitoval obvinenia. Vychutnával som si každú sekundu. Podľa bodavej bolesti v pľúcach a pachuti krvi na jazyku som mal nepríjemné tušenie, že to bude nadlho moja posledná pekná spomienka.

Pozrel som späť na Václava, ktorý si ku mne medzitým kľakol. Môj šéf bol jedným z mála vyšetrovateľov DKV, ktorí pracovali na kriminálke ešte pred Vojnou. Mal po päťdesiatke, ale niekoľkokrát som videl, ako vytrel podlahu s grázlikmi o polovicu mladšími než on. Meral skoro meter deväťdesiat, štíhly (čo dnes nie je nič neobvyklé – po desiatich rokoch prídelového systému by ste niekoho s nadváhou museli hľadať lupou), sivé vlasy rozčuchané, na brade trojdňové strnisko. Vyzeral ako šupák a tento dojem len dopĺňal jeho pod kevlarovou vestou zhúžvaný olivovozelený pulóver a svetlohnedé menčestráky. Pohyboval sa však s mačacou pružnosťou, na strelnici mal lepšie výsledky než polovica Divízie dohromady a za jeho trochu klaunovskou držkou sa skrýval mozog, vďaka ktorému mala päťka dlhodobu najvyššie percento objasnenosti.

„Sedem alfa päť jedna, stíhaná osoba zaistená, zásah ukončený. Tú sanitku pre podozrivého odvolávam,“ povedal do vysielacky a flochol na mňa. „Vyzerá, že mu nič nie je, čo povieš? A ak má otras mozgu alebo čo, môže sa mu na to pozrieť lekár väzenskej služby v cépézetke. Teraz chcem toho hajzla čím skôr v baráku plnom policajtov. Prv než sa v Liberci spamätajú, aby im náhodou nenapadla nejaká blbosť.“ Úkosom pozrel na rozbité auto za mnou, na mňa, a znovu na auto. Akoby mu to nevychádzalo.

Nemal som mu to za zlé. Mne to tiež nevychádzalo.

A nebola to jediná vec, čo mi nevychádzala.

„Čo sa tam hore, dopekla, stalo?“ spýtal som sa nechápavo. „Ako sa vôbec dostali do garáže na opačnej strane činžiaku? Keby som dobehol k autu o dvadsať sekúnd neskôr, mohli by sme ich teraz hľadať po celom Stredočesku.“

Václav sa zhlboka nadýchol. „No, to bude predmetom dlhého a podrobného vysvetľovania z viacerých strán. Hlavne naše spravodajské oddelenie sa vyznamenalo. Vyzerá to, že Ústav tam okrem svojho oficiálneho bytu vlastní ešte ďalšie tri alebo štyri.“

„Čože?“

„Presne tak. Keďže sme to nezachytili, registrované budú na určite veľmi dobré krycie identity, veď ak si to niekto môže dovoliť, tak práve oni. Všetky byty sú navzájom prepojené bezpečnostnými dverami. Samozrejme načierno, v katastri ani v stavebných plánoch o tom nie je jediná zmienka. Takže kým my sme ich čakali na chodbe, oni zdrhali opačným smerom.“

Zažmúril som oči, keď som si uvedomil, ako málo chýbalo, aby sme premrhali našu jediná šancu. VÚS bol niečo ako štát v štáte, taký mocný, že aj kriminálka proti nemu ťahala za kratší koniec, a Marček bol pre nich dôležitejší než celé stovky ostatných vedcov dohromady. Keby sme si poňho skúsili prísť do kampusu, zabránili by nám vo vstupe hrubou silou, zatiaľ čo ich vedenie by burcovalo každého spriazneného právnika, politika aj sudcu. A nepochybne by uspeli.

Preto musela prísť hora k Mohamedovi.

Čakali sme tri týždne, kým ten hajzel konečne z výskumáku vystrčil nos. Do poslednej chvíle sme nevedeli, ktorý z poltucta nám známych bezpečných bytov si vyberie, prípadne či nám to nespestrí a nerozhodne sa pre nejaký celkom iný. Keďže Ústav má ľudí všade, mohli sme použiť len minimum personálu. Okrem nášho päťčlenného tímu to znamenalo štvoricu kukláčov, zopár dôveryhodných uniforiem a dispečerku, ktorá nám zabezpečovala komunikáciu na vyhradenom kanáli. Plus dodávku s vybavením na zachytávanie mobilnej komunikácie a k nej prislúchajúceho technika. Na taktickú operáciu zúfalo málo.

Zo začiatku nám veci vychádzali. Prepádovému tímu sa podarilo nepozorovane preniknúť do budovy a zaujať postavenie v ústí slepej chodby, na ktorej konci bol vstup do bezpečného bytu. Dvaja zo štyroch kukláčov čakali na streche, pripravení zlaníť dovnútra cez dva protilahlé balkóny.

Len čo boli všetci na miestach, poslal som z technickej dodávky fax s kópiou zatykača priamo šéfke ústavnej bezpečnostnej služby. Nemrhala časom. Obratom volala Rambovi 1.

Odpočúvať šifrované mobily síce zariadenie v dodávke nevedelo, ale nebolo ťažké domyslieť si, že mu prikázala Marčeka zbaliť a utekať s ním domov. Dúfali sme, že Rambovia s ním vybehnú z bytu našim rovno do náručia. Ak by sa tak nestalo do dvoch minút, prepadové komando malo odpáliť dvere a ihneď sa jasne a zreteľne identifikovať, aby nebolo najmenších pochybností, že sú policajti a nie teroristi z Antitechu či susedka odnaproti, ktorú omrzelo čistiť na chodbe flaky od zablatených kanád. V tomto bode mali Rambovia uznať našu početnú aj palebnú prevahu a Marčeka nám odovzdať. Ísť s nimi do priamej konfrontácie bola úplne posledná zúfalá možnosť.

Ibaže keď po dvoch minútach prepadovka vyrazila dvere, zaznela z vysielacky akurát zmätená kakofónia, z ktorej som okrem vulgarizmov vyrozumel len frázu „SÚ PREČ!“ Vybehol som z dodávky, práve keď sa oproti dvihla brána podzemnej garáže. Zhodnotil som šance zastaviť deväťmilimetrovým SIG Sauerom terénne monštrum s opancierovaním, ktoré by odolalo protitankovej strele, a radšej som na tento účel použil služobné auto. No teraz, sediac na špinavom asfalte opretý o rozbitý vrak, som mal z toho rozhodnutia zmiešané pocity.

Václavova Tetra zaškrčala: „Päť jedna?“ Bol to Petr Vrba, posledný člen nášho tímu.

„Príjem.“

„Šéfe, nechcem sa unáhliť, ale našiel som miestnosť, ktorá by mohla byť miestom činu.“

Šokovane sme na seba pozreli.

„Si si istý?“

„Na deväťdesiatdeväť percent. Sledoval som ich únikovú cestu. Majú tu štyri byty prepojené vybúranými priečkami. V úplne poslednom je skrytý poklop vedúci do pivnice hneď vedľa garáže a upravená obývačka je komplet obložená panelmi zo zvukovoizolačnej peny.“

Vymenili sme si pohľady.

„Vidím posteľ s kovovým rámom,“ pokračoval Peter. „Sú na nej putá, na ruky aj na nohy. A police plné ďalších, však viete, rekvizít.

Dovnútra som nešiel, nechcem to tu kontaminovať. Všetko vyzerá nové, nie som si istý, či už niečo použili alebo nie. Ale podľa smradu tu vyliali celú cisternu sanytolu. S biologickými stopami by som veľmi nepočítal, zato rozborom tých, no, *nástrojov*, by sme sa snáď mohli k niečomu dopracovať.“

Václav si zhlboka vydýchol. „Okej. Zavri dvere, postav k nim uniformu. Nie, dve uniformy. Daj im jasne vedieť, že nikto nesmie dnu, kým neprídu ohliadači.“

„Rozumiem.“

„Nerozumieš.“ Václavov hlas nabral na intenzite. „Absolútne *nikto*, ani riaditeľ Janda, ani prezident Spoločenstva, ani keby samotný Ježiš Kristus zostúpil z nebies a chcel sa tam pozrieť, nesmú ho vpustiť. Ak tam forenzné nájde akúkoľvek kontamináciu, hoci len smietku špiny z ich topánok, stiahnem z nich kožu.“ Prešiel si rukou po tvári. „Sme na tenkom ľade, a toto nás môže dostať na pevnú zem. Ústav po nás pôjde všetkým, čo má. Nepotrebuje im v tom pomáhať.“

„Nemám tu radšej zostať ja?“ opýtal sa Peter.

„Nie, potrebujem ťa pri prevoze. Martin je zranený, berú ho do špitálu. Zaisti to tam a poď dolu. Koniec.“ Mrkol na mňa a neveriacky zavrtel hlavou. „No zbohom.“

„Môže to byť primárne miesto činu?“

„Ani náhodou,“ vyhlásil rozhodne. „Počul si Petra. Vyzerá to ako nové. Postavili si ho, keď sme začali čmuchať okolo Ústavu. Došlo im, že nie je dobrý nápad srať tam, kdeedia. No pred súdom to aj tak bude vyzeráť dobre.“ Široko sa zaceril. „Kratochvílová dostane mŕtvicu.“

Po chrbte mi prešiel mráz. Riaditeľka ústavnej bezpečnosti bude zúriť, o tom som nepochyboval. Václav, ktorý ju poznal len ako arogantnú byrokratku, cítil zadosťučinenie šmrncnuté nemalou dávkou škodoradosti. Ja som mal s jej metódami bezprostrednejšiu skúsenosť, preto som s miernym znepokojením zvažoval, či sa vôbec preberiem z narkózy.

Spoza rohu sa vynorila sanitka zo zapnutým majákom a za ňou strieborno-modrý eskortný Mercedes Vario s tmavými sklami. Pokúsil som sa postaviť a čiastočne sa mi to aj podarilo, hoci kosti v mojom boku a bedrách vydávali zvuky, ako keď idete autom štrkovou alejou. Pôvodný nápad vybrať sa záchranárom naproti som rýchlo zavrhol a ostal radšej opretý o vrak svojho Mondea. Sanitka zastala kúsok od nás. Vario okolo nej ťažkopádne premanévrovalo k miestu, kde stáli Petra s Michalom so spútaným doktorom Marčekom.

Bol to štúply mužik, sotva meter šesťdesiatpäť vysoký, s rednúcimi pieskovými vlasmi, nevýraznou podlhovastou tvárou a začínajúcim bruškom pod vlneným svetlom, podľa strihu a kvality materiálu určite predvojnovým. S rukami spútanými za chrbtom vyzeral ako kôпка nešťastia. Bol to zároveň človek, ktorý, ak možno veriť početným historkám, nakráčal tri týždne po nukleárnej vojne do sídla krízového štábu a na tabuľu modrou fixkou z pamäti načmáral vzorec na univerzálne aditívum do fosílnych palív, ktoré predžilo životnosť benzínu aj nafty z mesiacov na desaťročia. To bol jeho prvý zázrak a súčasná postapokalyptická dystópia aj vďaka nemu nie je úplne dystopická. Neskôr pridal ďalšie, o nič menej impozantné, naprieč celým spektrom disciplín, od fyziky cez chémiu až po genetiku v poľnohospodárstve. Termínu *renesančný človek* dal celkom nový rozmer.

A navyše to bol ten najpatetickejší sériový vrah, akého som počas celej svojej kariéry videl. Možno ten najpatetickejší v celej histórii sériového vrahstva.

Bočné dvere Varia sa odsunuli a odhalili kovovú kľetku so štvoricou sedadiel, určenú na prevoz väzňov. Michal s Petrou voviedli Marčeka dovnútra, zatiaľ čo ku mne prikročil jeden zo záchranárov. Krátko si ma premeral a pokynul svojmu kolegovi, aby priniesol nosidlá.

„Vy pôjdete tuto s kolegom do špitálu ako eskorta,“ mávol Václav na najbližšieho uniformovaného policajta. „Dáte bacha na jeho zbraň, doklady, vysielačku, však to poznáte.“ Venoval mi strohý pohľad; bolo zrejmé, že chce byť čím skôr preč. „Prídem za tebou, hneď ako

to pôjde. Vlastne máš šťastie. Kým ťa pustia, ten najhorší *shitstorm* už bude za nami. A inak, bola to frajerina. Kto by to o tebe povedal,“ uškrnul sa a stisol mi rameno.

„Na komplimentoch by si mal fakt popracovať,“ zavrčal som, keď som si s pomocou záchranárov líhal na nosidlá. Václav sa na mňa ešte raz zaceril a odbehol k Variu. Usadil sa na mieste spolujazdca, Michal vliezol do kľetky naproti spútanému Marčekovi a Petra si sadla vedľa dverí. Ustarostene na mňa pozrela. Kývol som jej a donútil sa usmiať, nech trochu zmiernim jej obavy. Pred piatimi rokmi sme náš krátky a nepríliš vážny vzťah váhavo ukončili. DKV páry na spoločnom pracovisku netolerovala a ani jeden z nás nebol ochotný vzdať sa pozície na násilnom. Avšak nejaká tá iskra tu stále bola.

Kiežby som vtedy tušil, že ju už nikdy neuvidím.

1. kapitola

Prvé hlásenie o náleze tela prijal operátor Horskej služby krátko pred siedmou ráno. Jej dobrovoľný člen a celoživotný vášnivý turista, šesťdesiatnik Peter Bánovský, mu rozochveným hlasom oznámil, že kúsok od starej drevárskej cesty medzi Podbanským a Štrbským Plesom leží mŕtvola. Operátor ihneď kontaktoval políciu a najbližšia hliadka bola na mieste o tridsať minút.

Bánovský ich čakal pri hlavnej ceste. Kým sa policajná Kia prebíjala starou zväžnicou cez les, zoširoka im vysvetľoval, že ako

každý správny turista, aj on považuje za otázku cti byť na chodníku s východom slnka. Ani trinásť rokov po Vojne a jedenásť od konca nukleárnej zimy nie je turistický ruch v Tatrách tým, čím býval a tak neočakával, že by tu stretol živú dušu. Veď ani nestretol, dodal a híkavo hystericky sa zachichotal, aby mohol ďalej pokračovať v rozprávaní. Keď spomedzi mladých stromčekov zrazu vybehla mladá líška, inštinktívne sa na to miesto zadíval. Tam, kde by po správnosti mala byť iba zelená a hnedá, zbadal záblesk bielej. Opatrne sa priblížil a uvidel mŕtvolu. U obhliadačov miesta činu si získal malé bezvýznamné plus za to, že celé okolie nepodupal ani sa zverou načatým pozostatkom v počiatočnom štádiu rozkladu hrdinsky nepokúsil poskytnúť prvú pomoc.

Prvé hlásenie o úmrtí cudzím zavinením a začatí prvotných vyšetrovacích úkonov bolo do celoštátnej databázy DKV zadané o 10.04. Divízny systém umožňuje vyšetrovateľom nastaviť si notifikácie podľa desiatok kritérií vrátane kľúčových slov. Algoritmus automaticky prehľadávajúci každý nový súbor rozoznal v popradskom hlásení slová „znásilnenie“, „uškrtenie pančuchami“, „neplnoletá“ a „stopy po vpichu“ a odoslal na môj služobný mobil esemesku.

Noc predtým ma požičali ako volavku tímu z majetkového na sledovanie klanu Poliakov podozrivých z kšeftovania s prídelovými poukazmi na palivo, prevádzkovania ilegálnej taxislužby a najmä okrádania zákazníkov znevýhodnených nadmerným požitím alkoholu. Vyfasoval som patričné rekvizity a celé popoludnie pred zrkadlom nacvičoval etudu na mol ožratého kunčafta s napchatou peňaženkou a drahými hodinkami. Veliteľ operácie však na poslednú chvíľu zmenil názor a tak som noc presedel v studenom neoznačenom aute tri ulice od centra diania ako záloha, keby niektorý z primárnych sledovacích tímov upútal pozornosť a potreboval vystriedať. Takéto úlohy obvykle pridávajú zelenáčom alebo uniformám túžiacim po nenáročnom nadčase, a jej významnosť plne reflektovala môj aktuálny

status v Divízii. Domov som sa dostal o pol ôsmej ráno a odhodlaný pred západom slnka nevyliezť som padol do posteľe.

Keď som si notifikáciu zo systému DKV jediným, ledva rozlepeným okom prečítal, bolo po únave. Kľúčové slová bývajú v hláseniach v dnešnom krásnom postapokalyptickom svete až deprimujúco bežné. No ich kombinácia až tak nie. Zapol som si služobný laptop i rýchlovarnú kanvicu a pripojil sa do databázy.

Vyšetrovacia zložka prípadu PP/079/25 zatiaľ obsahovala jediný súbor: predbežné hlásenie z miesta činu. Pozostávalo z desiatich strohých, odrážkami oddelených viet, zrejme narýchlo nadiktovaných cez vysielaciu dispečerovi. Aj to málo však stačilo, aby moje vzrušenie nabralo grády. Vyťukal som kontaktné číslo uvedené v hlásení.

Prekvapivo to zdvihol sám náčelník popradskej expozitúry. Ohlásil sa krátkym úsečným brechnutím. Znel tak podráždene, až som zauvažoval, či sa mi náhodou nezadaril *coitus interruptus*.

„Dobré ráno, tu je inšpektor Martin Mráz, ústredie Praha, ident 7A55. Volám kvôli vášmu nálezu tela pri Podbanskom z dnešného rána.“

„Áno?“

Pochopil som to ako výzvu pokračovať. „Vo vašom predbežnom hlásení som videl veľmi zásadné podobnosti s prípadom, na ktorom pracujem. Ak by ste mali čas, rád by som si s vami pár vecí upresnil...“

„To nebolo moje hlásenie,“ prerušil ma. „Dostala to inšpektorka, ktorá mala nočnú pohotovosť. Andrea Došeková.“

„Aha. OK, ale ak ste práve na mieste činu...“

„Nie som. Chystám sa tam až popoludní, teraz mám prácu,“ oznámil mi a mne padla sánka až na stôl. „Dám vám kontakt na Došekovú, ak chcete.“

„To by bolo fajn.“ Netrúfal som si povedať viac.

Náčelník sa neunúval opýtať, či mám niečo na písanie. Skrátka zo seba vysypal číslo a bez pozdravu zavesil. Chvíľu som s otvorenými

ústami civil na telefón rozmýšľajúc, či si zo mňa niekto nevystrelil. Potom som vyťukal číslice, ktoré na mňa vychrlil.

„DKV Poprad, inšpektorka Došeková.“ Znela mlado a podstatne čipernejšie než jej šéf. Predstavil som sa a začal vysvetľovať, čo od nej chcem, načo mi skočila do reči. „Môžete mi, prosím, ešte raz zopakovať vašu identifikáciu?“

„Inšpektor Martin Mráz, 7A55. 358194.“

„Vydržte na linke.“ Začul som bachnutie, ako položila telefón na nejakú pevnú plochu, a potom tlmené hlasy v pozadí. Zjavne si cez vysielacčku na dispečingu overovala, že naozaj som, kto som. Veľmi predpisové. Priveľa ľudí na to kašle. Napríklad jej šéf.

„Ako vám môžem pomôcť?“ ozvala sa po chvíli.

Vďakabohu, na moje meno nijako nezareagovala. Mizerná povesť, ktorá ma sprevádzala, na opačnú stranu Spoločenstva zrejme zatiaľ nedorazila. „No, čítal som vaše hlásenie a sú tam významné podobnosti s niektorými našimi prípadmi. Chcel som sa len popýtať na pár vecí, ak teda máte chvíľu čas.“

„Iste, pane. Pýtajte sa.“

Pane. Nie, táto žena celkom určite nevie, čo som zač.

„Začnime popisom obete. Pokojne mi zopakujte aj to, čo bolo v hlásení.“

„Pohlavie ženské, vek približne šesťnásť až dvadsať rokov, zatiaľ neidentifikovaná. Poznávacie znamenia nijaké. Žiadne tetovanie, žiadny piercing. Podľa asistenta súdneho lekára nastala smrť približne pred tromi až štyrmi dňami, ale je to zatiaľ len hrubý odhad. Telo nahé, až na silonové pančuchy omotané okolo krku, ktorými bola s najväčšou pravdepodobnosťou uškrtená. Žiaden odev sme v blízkom okolí nenašli. Vo svaloch na zadku a na zadnej strane stehna sú stopy po injekčnej ihle. Možno si tam mohla niečo vpichnúť sama, ale pod takým uhlom by to bolo dosť nešikovné. Vychádzame teda z predpokladu, že jej to urobil páchatel. Tejto teórii nahráva i fakt, že žiadne iné známky užívania akýchkoľvek substancií nemá. Obranné

zranenia minimálne, len hromada modrín a na ľavom ramene niečo ako stopy po uhryznutí. Podrobnejšie vám to poviem po súdnej pitve,“ odrapotala ako vojak na stráži podávajúcí hlásenie dôstojníkovi.

„Ako vyzerá miesto nálezu? Pochopil som to tak, že je izolované, ale pokúsil sa ho páchatel ešte nejako ukryť?“

„Pohodil obeť v nízkom stromovom poraste a nahrnul na ňu nejaké konáre a bordel z okolia. Ale našla ju zver a obslúžila sa. Podľa stôp telo potiahla o pár metrov bližšie k ceste.“

Zamračil som sa. „Je tá cesta nejako využívaná? Nakoľko bolo pravdepodobné, že sa telo nájde tak skoro?“

„Ide o starú zväžnicu pre nákladiaky s drevom, ťažba tu však skončila už pred rokmi. Teraz na jeseň sem prakticky nechodí ani noha.“ Inšpektorka Došeková sa na chvíľu odmlčala. „To, že ju pán Bánovský našiel, bola náhoda. Kludne tam mohla ležať až do budúcej jari.“

Fajn, pomyslel som si. Lenže stále to malo ďaleko od strojovej a metodickej likvidácie pozostatkov, akú by som očakával. „Nejaká snaha o znemožnenie alebo sťaženie identifikácie?“

„Nič, čo by mi udrelo do očí. Chýbajú ušné lalôčky s potenciálnymi náušnicami, ale do mäkkých častí tela sa zver púšťa ako do prvých. Máte na mysli niečo konkrétne?“

Odrežanie hlavy a končatín, ponorenie do žieraviny.

„Nič, čo by ste si vy nevšimli.“ Zaváhal som. Toto bola jediná vec, ktorá nesedela. Viktimológia, vpichy, strangulácia pančuchami, všetko ostatné dávalo zmysel.

To, čo som sa práve chystal urobiť, si vyžadovalo veľmi opatrné manévrovanie a tiež slušnú dávku drzosti, ktorú by som v sebe ešte donedávna sotva našiel. No keď vám v zamestnaní dávajú čoraz nápadnejšie najavo, že vaše dni sú zrátané, podobné rozhodnutia sa zrazu robia prakticky samy.

„Inšpektorka, existujú isté náznaky, že môj a váš páchatel sú tá istá osoba. Budem musieť za vami pricestovať, podľa možnosti ešte dnes. Len to najskôr preberiem zo zvyškom svojho tímu,“ zaklamal

som. Tím číslo 5 totiž existoval už len na papieri – pred šesťnástimi mesiacmi počas transportu páchatela do väzby jeho členovia spolu s predmetným páchatelom bez stopy zmizli. „Za popradskú expozitúru vediete vyšetrovanie vy?“ spýtal som sa.

Došeková sa sotva postrehnuteľne nadýchla. „To závisí od náčelníka Karcala. Keď prišlo hlásenie, mala som službu, takže po správnosti by mal byť prípad môj, ale... u nás nikdy neviete,“ zakončila diplomaticky.

„Dobre. Budem s vami v kontakte.“

„Rozumiem. Môžete mi, prosím, dať číslo vášho prípadu, aby som si ho v databáze vedela...“

Presne to som nemal v úmysle, preto som ju prerušil. „Všetko s vami preberiem, keď budem na mieste. Dovi zatiaľ.“

Zložil som telefón, spláchol do seba zvyšok nechutného čierneho maglajzu, ktorému sa dnes pre nedostatok iných možností hovorí káva, a začal riešiť logistiku presunu na opačný koniec Spoločenstva.

Rýchlik sa so škripotom brzd vplazil do stanice Žilina na minútu presne, čo sa pri súčasnom tristnom stave trati v Spoločenstve rovnalo zázraku. Bol takmer plný, napriek tomu, že energetická kríza vyhnala ceny lístkov do šialených výšok. Sedem hodín hojdaní a natriasania som strávil v prostrednom sedadle plného kupé a mal som toho akurát dosť.

Zoskočil som zo schodíkov na perón a nechal sa unášať davom k staničnej budove, ktorej presklené dvere boli zanesené špinou a pieskom z prachových búrok. Normálne by vlak pokračoval až do Popradu, ale na jar boli mosty pri Strečne kvôli ich havarijnému stavu uzavreté.

Kontakt zo žilinskej expozitúry ma čakal pri dverách stanice pripomínajúcej vykachličkovanú jaskyňu. Aj keby nemal na sebe erárnu vetrovku, na sto percent ho prezrádzal otrávený výraz človeka, ktorý vybavovaním ponížujúcich pochôdzok trávi minimálne

rovnaké množstvo času ako serióznou policajnou prácou. Mohol mať tak dvadsaťdva rokov, zelenáč, ktorý by sa za predvojnových čias ešte stále moril na akadémii alebo sa krčil niekde za kričkom s radarom. Lenže svet sa zmenil a dnes bol priemerný vek zamestnancov Divízie okolo dvadsaťosem rokov. Ja so svojimi tridsiatimi dvoma som bol už veterán.

Mladý si ma premeral spoza veľkých tmavých okuliarov, ktoré v staničnej hale pôsobili dosť komicky. Rázne ku mne vykročil.

„Inšpektor Mráz? Martin Mráz?“

Snažil sa o neutrálny tón, no nemohol si pomôcť. Krstné meno ešte dal, ale pri priezvisku mu krútilo kútikmi úst, akoby si logol octu. Odkedy som sa pred jedenástimi mesiacmi po dlhej a drsnej rehabilitácii vrátil do práce, stretal som sa s tým takmer denne. Už mi nestálo za to na to reagovať.

„Máte pre mňa auto?“

„Vonku na opačnej strane.“ Z budovy stanice sme zamierili na ulicu, kde pasažierov a ich batožinu nasávali hrdzavejúce autobusy. Obišli sme ich a vydali sa k parkovisku pri pracovisku vlakovkej pošty. Mladý ukázal na tmavozelené Mitsubishi Galant, na drzovku zaparkované na mieste vyhradenom pre poštové dodávky. Podal mi kľúče. „Nádrž je plná. Trochu črep, ale dovezie vás, kam potrebujete.“

„To je v pohode,“ ubezpečil som ho a navzdory výrazu na mladíkovej tvári som sa spontánne rozhodol byť veľkorysý. „Odveziem vás späť do kancelárie?“

„Netreba. Vezmem si taxík.“ Práca v policajných zložkách mala mnoho nefinančných benefitov. Služobné byty, prídelové lístky aj na nedostatkový tovar, lieky a najmä benzín, bezplatné verejné služby. Nábor nového personálu však napriek tomu viazol. Len málo ľudí sa dobrovoľne hrnie do profesie, kde máte počas prvých piatich rokov služby dvadsaťpercentnú šancu, že vás zabijú alebo zmrzačia.

Nasadol som a chvíľu sa oboznamoval s ovládacími prvkami na nezvyčajnej palubovke. V japonskom aute som sa ocitol prvýkrát;

pražská DKV je zatažená na Fordy. Ale inak som si pripadal ako doma. Veľký sedan zo začiatku storočia, s minimom citlivej elektroniky, vďaka ktorej bola väčšina novších áut už pár rokov po Vojne beznádejne neopraviteľná. Lak vyblednutý vekom aj drsnými poveternostnými podmienkami, sedadlá miestami predraté až na výplň, rádiostanica na hulváta naskrutkovaná do stredovej konzoly pod panel nefunkčnej klimatizácie. Na zozname priorít pri prideľovaní stenčujúceho sa počtu pojazdných áut bola kriminálka úplne na chvoste, s odôvodnením, že potreby hliadkovej služby, ktorá v nich trávi celé dni, majú prednosť. Ak raz začnú motorové vozidlá definitívne dochádzať, kriminálka presadne na bicykle ako prvá.

Vyšiel som z parkoviska, minul autobusovú stanicu a zabočil doľava. Mihol sa popri mne modro-červeno-biely kváder bez okien – niekdajší hypermarket, teraz už len tržnica. Za veľkou svetelnou križovatkou s vypnutými semaformi som na výpadovke nabral rýchlosť a o pár minút bolo mesto za mnou.

Zastavil som na benzínke, ktorá podľa farieb kedysi patrila Slovnaftu, a kúpil si dve proteínovo-pšeničné tyčinky. Zhltol som ich, zatiaľ čo som uháňal po širokej ceste smerom na Strečno. Z detstva som si pamätal, že týmto úsekom sme hádam ani raz neprešli bez státia v kolóne, ale čas a prideľový systém na palivá vyliečia mnoho problémov. S výnimkou niekoľkých kamiónov som mal cestu pre seba. Jej povrch bol síce v mizernom stave a na niekoľkých miestach ju pre zosuvy pôdy a skál zúžili na jeden pruh, prešiel som však bez väčšieho zdržania. Minul som opustené stavenisko tunela, ktorý už zrejme zostane navždy nedokončený.

Vrútky a Martin vyzerali ako mestá duchov. Stretol som pár osobných áut a prázdny mestský autobus, chodcov žiadnych. Paneláky sídlisk, ktoré bolo vidieť z cesty, sa zdali opustené. Jediné náznaky života sa črtali okolo kvádra bývalého Tesca. Aj ten sa ešte hrdil pôvodným názvom. Je to pomerne bežné, či už ide obchody, hotely alebo inštitúcie. Mnohé Tescá, Kauflandy aj Lidly sú podľa vývesných

štítov stále tým, čím bývali, aj keď z ich korporátnych centrál zostali len ruiny alebo rádioaktívny prach niekde v stratosfére.

Prirodzene, nemôžu sa chváliť neviemakým sortimentom. Väčšina predajnej plochy je prázdna a sadá na ňu prach, prípadne sa tam usporadúvajú miestne trhy. Prídelový systém, chýbajúce zdroje i výrobné kapacity neumožňujú produkovať také množstvo spotrebného tovaru ako kedysi. Hoci Spoločenstvo je v povojnovom svete technologickou veľmocou, naše možnosti sa končia tlačidlami výmymi mobilmi a procesormi na úrovni Pentia 3. Okrem hľadania náhrad za nedostupné suroviny a materiály sa stalo prioritou zachovanie know-how a konzervácia vedomostí starého sveta, kým sa opäť nestanú užitočnými. Nič netrvá večne, ani radiačné zamorenie. Niekde ustúpi po dekádach, inde až po storočiach, ale skôr či neskôr sa planéta zotaví. Bola by škoda, keby sme v deň, keď budeme znovu schopní vyrábať sofistikované čipy, nanomateriály a nadzvukové lietadlá zistili, že sme zabudli ako na to.

A na čele tohto úsilia stál Výskumný Ústav Spoločenstva.

Pomyslenie na kampus v Liberci mi spoľahlivo pokazilo náladu, ktorá beztak za veľa nestála. To málo, čo som tam stihol zahliadnuť, než ma drapla ich bezpečnostná služba, kompletne zmenilo celý môj náhľad na budúcnosť. A teraz sa bez vedomia nadriadených na opačnej strane krajiny montujem do cudzieho vyšetrovania. Bolo len dobre, že mi posledný rok na práci už ani zamak nezáležalo, pretože za takéto eskapády sa vyhadzuje. Nad niekým iným by vedenie možno prižmúriloko, no ja by som sa mohol rovno zbaliť.

Vlastne by to bola úľava.

Sekera na môj krk zatiaľ nedopadla iba preto, že sa ma nemali ako legálne zbaviť. Iste, operácia Marček skončila veľkolepým fiaskom. Najväčšia hviezda VÚS počas prevozu do väzby bez stopy zmizla, spolu s päťcou policajtov. A vyššie miesta sa netajili, že to dávajú za vinu mne. Avšak ani po mesiacoch intenzívneho grilovania vrátane opakovaných testov na detektore lži mi nedokázali úmyselné

pochybenie či porušený predpis. Pri výkone služby som dokonca utrpel ťažké zranenie. Za to bývajú v Divízii obvykle medaily, postup do vyšších tarifných tried a extra kupóny na predvojnový alkohol a kozmetiku.

Vyraziť ma nemohli. Tak si našli aspoň byrokraticky dokonalý spôsob, ako ma odstaviť na vedľajšiu koľaj.

Namiesto zaradenia do iného tímu (niežeby o mňa nejaký stál) nechali pätku administratívne aktívnu, so mnou ako jej jediným členom. A keďže tým pádom nespĺňala personálny normatív, vyňali ju z obvyklej služobnej rotácie. To znamená žiadne nové prípady. Ergo žiadna robota.

Mojich normovaných osem hodín denne som trávil sám v prázdnej kancelárii, kde štyri z piatich písacích stolov zahaľovali igelitové plachty. Sem-tam ma veľkoryso povolali ako komparz, keď majetkové, protinarkotické, hospodárska kriminalita alebo ochrana činiteľov potrebovali teplé telo do pozadia. Moje domovské oddelenie násilnej kriminality sa tvárilo, že neexistujem.

Vydržal som to takmer rok. Najprv v nádeji, že je to len dočasné. Privítanie po návrate z péenky bolo mrazivé, ale vravel som si, že ľudia, s ktorými som desať rokov pracoval, ma predsa poznajú. Skôr či neskôr si uvedomia, že som to predsa ja, dopekla. Keď mi došlo, že k tomu nedôjde a status vyvrhela je pre mňa trvalý, pokračoval som čisto len z tvrdohlavej zatrpknutosti. Na chodbách a vo výťahu som sa tváril, že neregistrujem opovržlivé pohľady a polohlasné poznámky. Po incidente v kantíne, keď istý inšpektor z hospodárskej kriminality v mojom akčnom rádiu neprozreteľne zamrmľal slovo „zradca“, začal som si nosiť obedy v krabičke a z kancelárie celý deň nevysťčil nos. Pil som nechutnú fejkovú kávu zo skleníka kdesi na južnej Morave a vrhal sa na každé nové hlásenie, ktoré sa v databáze objavilo. Mojou jedinou nádejou bolo, že pre Marčekových únoscov, nech už boli ktokoľvek, mal doktor mnohonásobne vyššiu cenu živý než mŕtvy. Že ešte niekde tam vonku je. Lenže aj ja mám svoje hranice,

a v istom bode toho bolo dosť. Pred dvomi týždňami som sa v útulnej pivárni neďaleko Národného divadla stretol s bývalý spolubojovníkom z armády, ktorý dnes pôsobí v súkromnom sektore. Slovo dalo slovo a v hornej zásuvke môjho pracovného stola v ústredí ležala podpísaná výpoveď. Divízii som bol ochotný venovať ešte tri týždne života, kým sa neskončí šialenstvo okolo pražského summitu a podpisu Asociačnej dohody. Potom sa naposledy odveziem výťahom na tridsiate poschodie a riaditeľovi odovzdám do rúk rezignáciu spolu so služobným preukazom a zbraňou.

Taký bol pôvodný plán. Dnes ráno sa však náhle zmenil.

Minul som Sučany a Turany. Šíre turčianske lúky zmizli a namiesto nich vyrástli po oboch stranách cesty strmé kopce údolia Váhu. Zapol som kúrenie. Vojna okrem iného drasticky zmenila klímu. Prach, prst, drobné úlomky skál vymrštené do ovzdušia stovkami nukleárných explózií a dym z horiacich lesov zapríčinili prudké ochladenie. Nie také, aby naštartovalo ďalšiu dobu ľadovú, ktorá by druhu *homo sapiens* definitívne dala červenú kartu, ale na dva roky nukleárnej zimy to bolo tak akurát. Ruka v ruke so súmrakom kráčali choroba z ožiarenia, epidémie a hladomor, pretože na poliach pokrytých spadom sa nedokázali urobiť ani len zemiaky. Až po pár rokoch dokázala pôda vydať prvú úrodu, vďaka geneticky modifikovaným superodolným plodinám z vládnych laboratórií – kukuricu, fazuľu, hrach, zemiaky, obilie a jačmeň, časom tiež ovocie a zeleninu. Neskôr pribudla káva a kakaovníky, hoci nikto ani nepredstieral, že by sa chuťovo čo i len približovali k originálu. Súčasne prebiehal program šľachtenia hospodárskych zvierat prispôsobených nášmu krásnemu novému svetu. Napokon sa podarilo nakŕmiť všetky hladné krky bez diskusií, aké sa o geneticky modifikovaných potravinách viedli pred Vojnou, keď si ľudia ešte mohli dovoliť o niečom diskutovať. Dnes máme jedla dostatok, aspoň čo sa týka množstva, ak už nie variácie. Dokonca môžeme posilať potravinovú pomoc za hranice

do iných enkláv – do Alpskej republiky, Škandinávie, na Aljašku a Yukon. A na Island. Ten síce nezasiahla jediná balistická strela, ale atlantickými vetrami prinesená radiácia a spad zabili polovicu tamajšieho obyvateľstva.

Hoci sa slnko časom vrátilo, zima zostala. Najvyššie teploty v lete zriedkakedy prekročia dvadsať stupňov a mínus tridsať v zime nie je v Prahe ničím neobvyklým. Tu, v úzkych kotlinách medzi horami, ktorými som teraz prechádzal v bezpečnej bubline vykúreného auta, klesali teploty od decembra do februára až k mínus päťdesiatim a v regióne každoročne zahynulo niekoľko desiatok ľudí na podchladenie. Sneh napadal v októbri a udržal sa až do začiatku mája. Teraz, keď sa atmosféra konečne prečistila, je to aspoň *skutočný* sneh a nie sivastý poprašok pripomínajúci zamrznuté sadze. Západy slnka sú ešte stále gýčovitě oranžové diskotéky. Mávame búrky, v lete piesočné a v zime snehové, pri ktorých niekedy padajú krúpy vo veľkosti päste a aj na periférii miest sa môže stať, že si v nesprávnom čase vybehnete do obchodu a už nenájdete cestu späť. V lete sa občas vyskytnú i tornáda.

Na kľukatiacom sa úseku popri Váhu medzi Kralovanmi a Ružomberkom sa predou mnou nahromadilo toľko kamiónov, až ma to prestalo baviť. Zapol som sirénu a výstražné modré ledky a predbiehal ich jedného za druhým nadávajúc na výmole, v ktorých sa na niektorých miestach ešte držala voda. Keď som po kvalitatne rozbitej diaľnici míňal Liptovský Mikuláš, odniekiaľ z kopcov nad mestom zadunel hrom, až ma nadhodilo. Vzápätí sa rozpršalo – najskôr len jedna-dve kvapky a potom prival, akoby sa niekde v nebi roztrhla priehrada. Stierače nestíhali odhrňať čelné sklo a hoci som spomalil na päťdesiatku a zapol diaľkové svetlá i hmlovky, takmer som nevidel pred seba. Plazil som sa cez viadukt nad Podtúrňou, hľadel do temného neba a jedným okom poškľoval na dozimeter nad spínačom núdzových blinkrov. Stupnica sa nikdy nevychýlila nad to, čo sa teraz považovalo za normálne radiačné pozadie, no ak ste raz videli človeka umierať na chorobu z ožiarenia, nikdy ste sa toho reflexu nezbavili.